

РЕШЕНИЕ

№ 35485

гр. София, 15.09.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 61 състав, в
публично заседание на 10.09.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Маргарита Немска

при участието на секретаря Цонка Вретенарова, като разгледа дело номер **8158** по описа за **2026** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. чл. 145 и следващи от Административнопроцесуалния кодекс вр. чл. 172, ал. 6 от Закона за движение по пътищата /ЗДвП/.

Образувано е по жалба от А. Б. М., ЕГН [ЕГН], с адрес – [населено място], [жк], кв. Б., [жилищен адрес] срещу Заповед за прилагане на принудителна административна мярка /ЗПАМ/ № 26-0286-000024/17.06.2026 г., издадена от мл. автоконтрольор в ОДМВР С., РУ К., с която на основание чл. 171, т.1 б. б) ДД) от ЗДвП по отношение на жалбоподателя А. Б. М. е наложена ПАМ – временно отнемане на свидетелството за управление на МПС до решаване на въпроса за отговорността, но не повече от 12 месеца, както и срещу Заповед за прилагане на принудителна административна мярка № 26-0286-000025/17.06.2026 г., издадена от мл. автоконтрольор в ОДМВР С., РУ К., с която на основание чл. 171, т. 2 буква „м“ от ЗДвП по отношение на А. Б. М. е наложена ПАМ – временно спиране от движение на ППС за срок от 3 месеца.

В жалбата се релевират доводи за незаконосъобразност на оспорените принудителни административни мерки. Жалбоподателят счита, че същите са постановени при нарушение на материалния закон и процесуалните правила, както и че налагането им е явно несправедливо и излиза извън присъщите им функции. Изтъква, че оставянето им в сила значително ще възпрепятства извършването на ежедневните му задачи, като в тази посока изтъква, че работи на длъжност „шофьор на лекотоварен автомобил“, което би довело до вероятност да загуби работата си или да бъде преместен на по-неблагоприятна позиция. Наред с това твърди, че при оставяне в сила на заповедта, с която се отнема СУМПС ще е трудно да стига до местоработата си, както и да кара майка си до нейната. Твърди, че в оспорените заповеди липсват ясни мотиви защо се налагат и счита, че същите могат да бъдат наложени и след издаването на наказателното

постановление и при условие, че то остане в сила след обжалването му. Навежда още твърдение за нарушено право на защита, туй като органът не е изслушал възраженията му и не ги е взел предвид при постановяване на оспорените заповеди.

В съдебно заседание жалбоподателят А. М., редовно призован не се явява и не се представлява. Представя писмени бележки, в които поддържа жалбата си и излага съображения по същество.

Ответникът – младши автоконтрольор в ОДМВР С. – А. М., редовно призован, не се явява и не се представлява. Не изразява становище по жалбата.

Софийска градска прокуратура редовно уведомена не изпраща представител.

Съдът, като обсъди доводите на страните и прецени събраните по делото доказателства, намира следното от фактическа страна:

Видно от мотивите на оспорените ЗПАМ, на 14.06.2026 г. около 00:30 часа в [населено място] на кръстовището на [улица]и [улица]- А. Б. М. като водач на МПС - Б. 320Д с рег. [рег.номер на МПС] управлява посочения автомобил, като в района на кръгово кръстовище между [улица]и [улица], на път отворен за обществено ползване, ненужно и демонстративно форсира автомобила, поднасяйки с маневра задните част на автомобила по посока на движението, с което е прието, че водачът на автомобила виновно е нарушил чл. 104б т. 2 от ЗДвП, а именно - използва пътищата отворени за обществено ползване за други цели, освен в съответствие с тяхното предназначение за превоз на хора и товари. Издаден е Акт за установяване на административно нарушение /АУАН/ № АД665273/17.06.2026 г.

С издадената Заповед за прилагане на принудителна административна мярка № 26-0286-000024/17.06.2026 г., от мл. автоконтрольор в ОДМВР С., РУ К., на основание чл. 171, т.1 б. б) ДД) от ЗДвП по отношение на А. Б. М. е наложена ПАМ – временно отнемане на свидетелството за управление на МПС до решаване на въпроса за отговорността, но не повече от 12 месеца.

Издадена е още от мл. автоконтрольор в ОДМВР С., РУ Костиброд и Заповед за прилагане на принудителна административна мярка № 26-0286-000025/17.06.2026 г., с която на основание чл. 171, т.2 б. М от ЗДвП по отношение на А. Б. М. е наложена ПАМ – временно спиране от движение на ППС за срок от 3 месеца.

В хода на съдебното производство са приети писмените доказателства, приложени по административната преписка, както и тези представени от жалбоподателя.

От правна страна съдът намира следното:

Жалбата е подадена в срока по чл. 149, ал. 1 АПК, от активнолегитимирано лице, срещу подлежащ на оспорване индивидуален административен акт, поради което е процесуално допустима, като разгледана по същество е неоснователна.

Съгласно чл. 168, ал. 1 АПК съдът преценява законосъобразността на оспорения административен акт на всички основания по чл. 146 АПК, а именно: дали актът е издаден от компетентен административен орган и в установената форма, спазени ли са административнопроизводствените правила и материално - правните разпоредби по издаването му, съобразен ли е актът с целта на закона.

Оспорената ЗПАМ № 26-0286-000024/17.06.2026 г е издадена на осн. чл. 171, т. 2, б. м ЗДвП, а ЗПАМ № 26-0286-000025/17.06.2026 г. е издадена на осн. чл. 171, т. 1, б. 3, подбуква ДД) от ЗДвП – от младши автоконтрольор към ОДМВР С., РУ К.. Съгласно чл. 172, ал. 1 ЗДвП принудителните административни мерки по чл. 171, т. 1, 2, 2а, 2б, 4, т. 5, б. а), т. 6 и 7 се прилагат с мотивирана заповед от ръководителите на службите за контрол по този закон съобразно тяхната компетентност или от оправомощени от тях длъжностни лица. Предвид цитираната и с оглед предвид представената по делото Заповед № 517з-613/17.02.2026 г. на директора на областна дирекция на МВР – С., и с оглед цитираната разпоредба, съдът приема, че оспорените ЗПАМ са

издадени от компетентен орган.

По отношение на оспорената ЗПАМ № 26-0286-000024/17.06.2026 г.:

Оспорената заповед е обективизирана в писмена форма и съдържа необходимите реквизити по чл. 59, ал. 2 от АПК и изискванията посочени в чл. 172, ал. 1 от ЗДвП. Посочени са както правни, така и фактически основания за издаването ѝ. Като правно основание в обжалваната заповед е посочена разпоредбата на чл. 171, т. 1, б. з), дд) от ЗДвП. От фактическа страна са описани обстоятелства, относими към визираните в посочената норма материалноправни предпоставки за налагането на ПАМ, вкл. се съдържа и препращане към съставения АУАН. Посочени са и разпоредените с акта правни последици, респ. волята на административния орган, а именно: временно отнемане на СУМПС-286828081, до решаване на въпроса за отговорността му, но за не повече от 12 месеца, като е конкретизирана нарушената правна норма - чл. 104б, т. 2 то ЗДвП. Изложените в жалбата оплаквания в тази посока са изцяло неоснователни

Неоснователен е наведения в жалбата довод, че доколкото издателят на оспорените заповеди не е обсъдил направените пред него възражения, то е налице допуснато съществено нарушение, ограничаващо правото на защита на адресата на акта. Оспорените актове съдържат всички посочени в чл. 59, ал. 1 АПК реквизити, като издателят им няма нормативно задължение да обективизира писмено преценка си във връзка с наведените пред него възражения.

Съобразно съдържането на акта съдът намира, че административният орган е изложил точно, ясно и обективно установените факти и обстоятелства и е обосновал в достатъчна степен направените от него изводи, позволяващи еднозначно да се изведе волята му за издаване на акт с посоченото съдържание.

Предвид изложеното до тук, настоящият състав приема, че при издаване на оспорената заповед не се констатира съществени нарушения на административнопроизводствените правила, които да са от такова естество и интензитет, че да рефлектират върху валидността и обосноваността на акта, включително такива, които да са ограничили правото на защита жалбоподателя.

Неоснователно е и твърдението за материална незаконосъобразност на ЗППАМ.

В случая при прилагане на процесната ПАМ органът се е позовал на разпоредбата чл. 171, т. 1, б. з), дд) от ЗДвП, чиито правни последици се свързват с временното отнемане на СУМПС на водача. Цитираната разпоредба е приложена правилно от органа и същата, обратно на изложените в жалбата и писмените бележки възражения, е ясна и недвусмислена.

Съгласно разпоредбата на чл. 171, т. 1, б. з), дд) от ЗДвП за осигуряване на безопасността на движението по пътищата и за преустановяване на административните нарушения се прилага принудителна административна мярка временно отнемане на свидетелството за управление на моторно превозно средство на водач, който при управление на моторно превозно средство е извършил нарушение по този закон, за което е предвидено налагане на наказание лишаване от право да се управлява моторно превозно средство – до решаване на въпроса за отговорността му, но за не повече от 12 месеца – за нарушенията по чл. 175, ал. 4, чл. 175а, ал. 1, чл. 176, ал. 2. Описаната в ЗППАМ фактическа обстановка отговаря на хипотезата по чл. 175а, ал. 1 от ЗДвП, съгласно която с наказание лишаване от право да управлява моторно превозно средство за срок 12 месеца и глоба 3000 лв. се наказва водач, който организира или участва в нерегламентирани състезания по пътищата, отворени за обществено ползване, или ги ползва за други цели, освен в съответствие с тяхното предназначение за превоз на хора и товари.

Оспорената ПАМ е приложена във връзка с констатираното управление от жалбоподателя на МПС чрез използване пътищата, отворени за обществено ползване, за други цели, освен в съответствие с тяхното предназначение за превоз на хора и товари. Приетото от ответника, че водачът преднамерено извежда извън контрол автомобила чрез презавиването и рязкото подаване

на газ, така че довежда автомобила до преплъзване на гумите и загуба на сцепление на задвижващите колела, с което създава опасност за останалите участници в движението и клиентите, намиращи се в района на бензиностанцията, кореспондира напълно със събраните по делото доказателства.

Следва да се посочи, че оспорената ЗППАМ препраща към съставения АУАН, с който е установено извършеното от жалбоподателя нарушение на разпоредбите на ЗДвП и който е представен и приет по делото. В случая е нужно да се има предвид, че процесната ПАМ е наложена въз основа на констатациите по съставения АУАН, който акт съгласно чл. 189, ал. 2 от ЗДвП се ползва с презумптивна доказателствена сила относно отразените в него факти и обстоятелства. Приложеният към административната преписка АУАН е съставен от длъжностно лице в кръга на правомощията му по закон, по установения ред и форма и представлява официален удостоверителен документ по смисъла на чл. 179 от ГПК, във вр. с чл. 144 от АПК. Същият има обвързваща доказателствена сила по отношение на изложените в него факти, поради което на основание чл. 193, ал. 1, изречение първо във вр. с чл. 154, ал. 1 от ГПК, доказателствената тежест за установяване на фактическа обстановка, различна от тази по АУАН, лежи върху жалбоподателя, а от последния не беше проявена необходимата процесуална активност в тази насока, същият не е ангажирал доказателства, оборващи презумптивната му доказателствена сила.

Предвид изложеното, съдът приема за установено наличието на изискуемите предпоставки за прилагане на процесната ПАМ, поради което оспорената заповед е издадена и в съответствие с материалния закон.

По отношение на ЗПАМ № 26-0286-000025/17.06.2026 г.:

Проверяваната заповед е издадена в изискуемата от закона писмена форма и съдържа както фактическите, така и правните основания за постановяването ѝ, поради което отговаря на изискванията за мотивираност на административния акт. Съобразно съдържането на акта съдът намира, че административният орган и тук е изложил точно, ясно и обективно установените факти и обстоятелства и е обосновал в достатъчна степен направените от него изводи, позволяващи еднозначно да се изведе волята му за издаване на акт с посоченото съдържание. Не се констатира съществени нарушения на административнопроизводствените правила, които да са от такова естество и интензитет, че да рефлектират върху валидността и обосноваването на акта, включително такива, които да са ограничили правото на защита жалбоподателя.

Със ЗПАМ № 26-0286-000025/17.06.2026 г. е приложена принудителна административна мярка по чл. 171, т. 2, буква „м“ ЗДвП. Цитираната разпоредба предвижда временно спиране от движение на пътно превозно средство на собственик, който допуска, организира или предоставя управлението на моторно превозно средство на лице за участие в нерегламентирани състезания по пътищата, отворени за обществено ползване, или използва пътищата за други цели, освен в съответствие с предназначението им за превоз на хора и товари, за срок от три месеца. ПАМ е приложена спрямо жалбоподателя в качеството му на собственик на МПС, който използва пътищата, отворени за обществено ползване, за други цели, различни от предназначението им за превоз на хора и товари. Това негово поведение е описано в приложения по делото редовно съставен АУАН, а редовно съставените актове по този закон имат доказателствена сила до доказване на противното (арг. от чл. 189, ал. 2 ЗДвП), а в настоящото производство не бяха събрани доказателства, които да разколебаят доказателствената стойност на акта или да оборят изложените в него фактически констатации.

По делото е приложена Декларация за предоставяне на информация, във връзка с разпоредбата на чл. 188 от Закона за движение по пътищата, в която жалбоподателят в качеството си на

собственик на автомобила е посочил, че не знае кой е управлявал автомобила на процесната дата и час, но не предоставя данни на кого е предоставил автомобила. В случая обаче по арг. от чл. 188 ЗДвП последното не освобождава от отговорност собственика на автомобила, още по-малко би могло да бъде основание за отмяна на принудителна мярка като процесната.

Настоящата съдебна инстанция счита, че както при издаване на ЗПАМ № 26-0286-000025/17.06.2026 г., така и при издаване на ЗПАМ № 26-0286-000024/17.06.2026 г. е спазена разпоредбата на чл. 22 от ЗАНН и наведените в жалбата оплаквания в тази посока се явяват неоснователни. Следва да се посочи, че всяка принудителна административна се прилага с цел защита на особено значим обществен интерес – безопасността на движението по пътищата, като в случая предпоставките за прилагането ѝ са наличието на установено нарушение по ЗДвП и по-конкретно - водачът на МПС използва пътищата отворени за обществено ползване за други цели, освен в съответствие с тяхното предназначение за превоз на хора и товари. Извършеното нарушение, при което водачът е форсирал автомобила и е поднасял с маневра задната част на автомобила по посока на движението е с висока степен на обществена опасност – засяга безопасността на участниците в пътното движение в населено място, при което в съответствие с приложимата правна уредба административният орган е наложил принудителните мерки с цел превенция за неизвършване на други административни нарушения. В тази връзка съдът намира, че е спазена и целта на закона. Засягането на правната сфера на адресата не надхвърля необходимото за постигане на преследваната цел и е съразмерно с характера и тежестта на установеното нарушение. Изложените в жалбата доводи, свързани с трудовото правоотношение и личните задължения на жалбоподателя, не обосновават различен извод. Твърденията за лични затруднения не могат да се противопоставят на засегнатия обществен интерес.

При това положение и с оглед разпоредбата на чл. 142, ал. 2 от АПК съдът намира, че са налице предпоставките за отмяна на оспорените заповеди, поради което жалбата срещу тях следва да бъде отхвърлена.

С оглед изхода на делото, разноски се дължат на ответника, но такива не са заявени, поради което дсдът не дължи произнасяне.

Така мотивиран, Административен съд София-град, III отделение, 61 състав

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на А. Б. М., ЕГН [ЕГН] срещу Заповед за прилагане на принудителна административна мярка № 26-0286-000024/17.06.2026 г., издадена от мл. автоконтрольор в ОДМВР С., РУ К., с която на основание чл. 171, т.1 б. б) ДД) от ЗДвП по отношение на жалбоподателя А. Б. М. е наложена ПАМ – временно отнемане на свидетелството за управление на МПС до решаване на въпроса за отговорността, но не повече от 12 месеца.

ОТХВЪРЛЯ жалбата на А. Б. М., ЕГН [ЕГН] срещу Заповед за прилагане на принудителна административна мярка № 26-0286-000025/17.06.2026 г., издадена от мл. автоконтрольор в ОДМВР С., РУ К., с която на основание чл. 171, т.2 б. М от ЗДвП по отношение на А. Б. М. е наложена ПАМ – временно спиране от движение на ППС за срок от 3 месеца.

РЕШЕНИЕТО е окончателно и не подлежи на обжалване съгл. чл. 172, ал. 5 от ЗДвП.

СЪДИЯ:

